

— Баба Марта и братята ѝ — голѣмъ Сѣчко и малѣкъ Сѣчко — имали общо лозе и обща бѣчва. Обрали гроздето, смачкали го, източили виното, напълнили бѣчвата въ мазата. Прѣкипѣло руйно вино, станало за пиене. Ама пѣкъ винце ли било — здраве му кажи! И най-мѣдриятъ подлудвало. Който пийнѣлъ чашка, искало му се още окица.

На 1. мартъ и тримата отишли при бѣчвата, да си дѣлятъ виното. Рѣшили да го раздѣлятъ така — чрѣзъ една смукалка всѣки да изпие своя дѣлъ. И могли да сторятъ това, защото тѣ били голѣми — на единъ джхъ пиели по нѣколко вѣдра. Най-напрѣдъ почнала да пие баба Марта. Пила, пила — дошло редъ да оставя, защото изпила своя дѣлъ. Това виждала и тя, разбрали го и братята ѝ. Но баба Марта не оставяла смукалката — цука, смучи като смокъ. Па и винцето добро — не е за оставяне. Братята ѝ я молили съ добро, карали ѝ се — да не пие и отъ тѣхнитѣ дѣлове. Но баба Марта не искала и да ги чуе, винцето ѝ се усладило, продължавала да си пие. Братята видѣли, че молба и караница не помагатъ, и че винцето имъ отива въ чуждо гърло. Разсърдили се, па като хванали баба Марта — набили я едно ху-у-убаво... и така я откъснали отъ бѣчвата и отгъвали винцето си.

Разсърдила се баба Марта, разплакала се, разхвучала се — порой сълзи потекли изъ очитѣ ѝ, въздишки вихъръ заизлизали изъ устата ѝ. Буенъ вѣтъръ подгонилъ гѣсти мъгли, дѣждъ и снѣгъ умокрилъ всичко. Плакала, плакала, па най-послѣ се утѣшила и рекла: „Биха ме, ама пѣкъ си пийнахъ и отъ тѣхното винце!“ Додражало ѝ, засмѣла се. Спрѣли сълзитѣ и въздишкитѣ — мъглитѣ се дигнали, вѣмето се оправило.

Отъ тогава баба Марта прѣзъ мѣсеца си мартъ често си спомнюва за тоя — спомни ли си за